

XI TAVALINE PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine 2Mo19 ,2-6a)

Lugemine teisest Moosese raamatust:

Iisraeli rahvas läks Refidimist teele ja jõudis Siinai kõrbe ja jäi mäejalamile laagrisse. Aga Mooses läks üles Jumala juurde ja Issand hüüdis teda ülalt: “Ütle Jaakobi soole ja kuuluta iisraeli lastele nõnda: “Te olete näinud, mis ma tegin egiptlastele, kuidas ma kandsin teid kotkatiivul ja tõin teid enda juurde. Ning kui te nüüd kuulate minu häält ja peate kinni mu lepingust, siis olete teie minu omad, kõigi rahvaste hulgast, sest minu päralt on kogu maailm. Ja teie olete mulle preestrite kuningriik ja püha rahvas”.”

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps100 ,1-2 3. 4b-5b R:3c)

R: Meie oleme Issanda rahvas ja kari tema karjamaal.

Rõkake rõõmust Issandale, kõik maad,

teenige Issandat rõõmuga.

Rõõmuhõisetega tulge tema palge ette.

R:

Mõistke, et Issand üksi on Jumal,

tema on meid loonud ja tema omad me oleme,

tema rahvas ja kari tema karjamaal.

R:

Tulge tema väravaisse rõõmuga,

tema õuedesse kiituselauludega,

sest Issand on hea

ja tema heldus kestab igavesti.

R:

(Teine lugemine Ro5 ,6-11)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast roomlastele:

Vennad, Kristus suri meie eest sellel ajal, kui me olime alles nõdrad ja jumalatud. Vaevalt suudaks keegi püha inimese eestki surma minna – ehk küll paneks mõni oma elu kaalule hea inimese eest. Aga Jumal ilmutab meile oma armastust selle kaudu, et Kristus on surnud meie eest siis, kui me alles patused olime. Kui me nüüd oleme tema veres õigeks saanud, siis seda kindlamini me pääseme Kristuse kaudu Jumala viha eest. Sest kui Jumala Poeg meid oma surma läbi on vaenlastena Jumalaga ära lepitanud, siis kui palju enam võime olla veendunud oma lunastuses tema Poja elu vael. Veel enam, me võime kiidelda Jumalast meie Issanda Jeesuse Kristuse läbi, kelles me nüüd oleme temaga ära lepitatud.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne Evangeeliumi)

Halleluuja. Seeme on Jumala Sõna, aga Kristus on külvaja – kes tema leiab, sellel on igavene elu. Halleluuja.

(Evangeelium Mt9 ,36 - Mt10 ,8)

Lugemine püha Matteuse evangeeliumist:

Kui Jeesus nägi rahvahulka, hakkas tal neist kahju, sest nad olid väsinud ja kurnatud nagu lambad, kellel ei ole karjast. Ja ta ütles oma jüngritele: “Lõikust on palju, aga töötajaid vähe. Seepärast paluge lõikuse Issandat, et ta läkitaks töötajaid välja oma lõikusele.”

Ja Jeesus kutsus oma kaksteist jüngrit enda juurde ning andis neile meelevalda kurjade vaimude üle, et nad võiksid neid välja ajada ning ka ravida kõiki tõbesid ja haigusi. Aga nende kaheteistkümne apostli nimed olid: Siimon, keda hüüti Peetruseks ja Andreas, tema vend; Jaakobus, Sebedeuse poeg ja Johannes, tema vend; Filippus ja Bartolomeus, Toomas ja tõlner Matteus; Jaakobus, Alfeuse poeg ja Tadeus, seloot Siimon ja Juudas Iskariot, kes tema ära andis.

Need kaksteist saatis Jeesus teele ja ütles neile: “Ärge minge võõraste rahvaste juurde ega ühtegi samaarlaste linna, vaid minge pigem Iisraeli soo kadunud lammaste juurde. Aga minnes kuulutage: “Taevariik on lähedal!” Tehke haigeid terveks, äratage surnuid üles, tehke pidalitõbiseid puhtaks, ajage välja kurje vaime. Muidu olete saanud, muidu andke!”

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, vaimuliku seminari päevil saadeti mind suveks praktikale ühe maakoguduse preestri juurde. Too vaimulik oli siis üsna noor, vaevalt üle neljakümne, aga tema tervis oli tõepoolest väga vilets. Südamepuudulikkus, palaviku- ja iiveldushood, tihti pidi ta enne kirikusse minekut end ravimitega üles turgutama, et oma tööga üldse hakkama saada. Tal oli kogu aeg halb olla ja ta rääkis, et ainus, millele ta mõtleb ja mille eest palvetab, on see, et tal jätkuks ikka jõudu tööd teha, muu ei ole oluline. Ta tundis muret, et preestreid on vähe, aga töö peab saama tehtud, nii nagu Jeesus selle kord oma jüngritele ülesandeks tegi.

Aeg läks edasi ja ma kaotasin temaga kontakti. Alles hiljuti sain teada, et ta suri mõne aasta eest 75 aasta vanuses, pärast pikka teenimist. Jumal oli tema siiraid palveid kuulda võtnud. Aga kindlasti aitasid kaasa ka tema koguduse palved, kui nad nägid tema kannatusi ja ühtlasi õppisid temalt, kuidas oma eluraskustega toime tulla.

Jeesus andis oma jüngritele meelevalla ajada välja kurje vaime ning ravida kõiki tõbesid ja haigusi. Kõige raskem haigus ja vaimuvaev on aga võibolla just see, kui meie elus seatud eesmärkides ei ole midagi õilsat.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, lõikust on palju, aga vähe töötegijaid... Millal võiks see ütlus olla aktuaalsem kui tänavu, mil karantiin on sulgenud piirid ja takistab just selle tööjõu liikumist, mida lõikuse ajal väidetavalt kibedasti vajatakse. Evangeeliumis ei ütle neid sõnu paraku mitte Euroopa Liidu põllumajandusvolinik või kohalik maasikakasvataja, vaid Jeesus Kristus.

Eestikeelne tõlge kreeka sõnast “lõikus” – “θερισμός” (therismós), nagu see piibli originaalkeeles kõlab – on üsna täpne, sest tegusõna “θερίζω” (therizo) tähendab tõesti lõikamist ehk niitmist. Saksa keeles tuleneb saagi korjamise aja nimetus “Ernte” uudsevilja tähistavast sõnast “Erstling”, ja inglise keeles sõna “harvest” kunagisest germaani tüvest “Herbst”, mis tähendab sügist. Aga saksa keeles öeldakse ka “Korn ist reif für Schnitt” – teravili on küps lõikamiseks, ja inglise keeles kasutatakse viljalõikuse tähistamiseks ka tegusõnu crop ja reap, mis tähendavad samuti lõikamist või noppimist.

Lõikamine on üldiselt üsna julm tegevus, eriti kui lõigatakse elavat ihu või olendit. Tõepoolest, iga inimene saab oma elus palju haavu: juba laps kohtab mitmeid võimalusi end vigastada nii jalgrattaga kukkudes, taskunoaga pulgakesi voolides kui teiste lastega tülitsetes. Lapsepõlv ja noorusaeg kulgevad tihti väikeste või suuremate hingehaavade tähe all, mis lähtuvad õnnetutest armumistest või lahkarmustest oma vanemate ja õpetajatega. Siis tuleb aeg jätta hüvasti armsate vanavanematega, seejärel saab meile osaks elada üle valus kaotus, kui lahkuvad vanemad, kui jääme ilma oma eakamatest sõpradest ja esimestest eakaaslastestki. Raskused ootavad meid nii tööpostil kui isiklikus elus: töötuse perioodid, lahkuminekid, ning isegi kui on õnnestunud leida sobiv partner, siis on seda valusam, kui üks kahest kokkukasvanud inimesest sureb.

Vanemana, oma elule tagasi vaadates leiab inimene sealt oi kui palju valusaid "lõikeid", aga igast lõikest on langenud vili, ja kui see on juba kord lõigatud, ei tohiks seda jätta maa peale mädanema. Nii mõeldes jõuame ehk lähemale mõttele, mida Jeesus silmas pidas, kui ta rääkis lõikusest ja töötegijatest. Vaimulike ja aktiivsete kristlaste ülesandeks ongi tähelepanu juhtimine lõigatud viljale, mille iga inimene peaks enda jaoks üles korjama, et sellest valmistada toitu igavese elu jaoks.

Armsad õed ja vennad, Jeesus on öelnud, et Jumalal on ühest pöördunud patusest rohkem rõõmu kui üheksakümne üheksast õigest. Seega on võimalik ka asjatult elatud aastaid ja rumalaid tegusid muuta viljaks igavese elu jaoks – siis, kui me tajume tagantjärele nende mõttetust ning kahetseme oma patte. Jumal on andnud meile iseseisvuse just selleks, et me märkaksime oma vigu ning saaksime aru oma tahte ja mõistuse piiratusest. Ja kui me teeme kokkuvõtteid elatud elust, siis peame mõtlema selle peale, missuguste tegude pärast on meil häbi, ja mille üle tunneme uhkust, et me et me suudaksime kord näidata ka Jumalale, mida me oleme saagina üles korjanud, mida oma elust õppinud. Aamen.